

IK GELOOF DAT IK GELOOF

Pastoor Paul Scheelen

Bij het afscheid aan de Sint-Joris-parochie

Antwerpen 2015

Ik geloof dat ik geloof

God is liefde. Drie schamele woorden die samen een onuitputtelijke en overrompelende rijkdom inhouden. Woorden die uitnodigen tot een machtige reflectie. Liefde is een woord dat vele gelaagdheden dekt, een woord dat sterker dan welke omschrijving ook, de essentie uitdrukt van *wie* God is: een essentie die zo rijk is dat alle dimensies ervan slechts bij benadering kunnen worden toegelicht.

De liefde van God is creatief. Het behoort tot de wezenskenmerken van God dat Hij uit is op de promotie of bevordering van de andere en het andere.

Gods liefde kwam eerst. Om het in eenvoudige mensentaal te zeggen: God is niet egocentrisch, hij wordt gedreven door de passie *het/de andere dan zichzelf* onophoudelijk te promoveren tot zelfstandigheid, groei en vrijheid. Deze passie van God is het die schuilgaat achter het geheim waar de oervraag van de filosofie al sinds eeuwen naar peilt: waarom er onloochenbaar *veeleer iets is, dan niets*.

Een bewijs van het bestaan van God is me onbekend. Een sluitende weerlegging van zijn existentie is me evenmin bekend.

Ik kies voor het waagstuk van het geloof. Niet uit psychische gewenning, door opvoeding of door traditie. Daarvoor heb ik teveel geluisterd naar het verhaal van niet-gelovigen. Ik geloof evenmin uit angst, ik wens het goede te doen om het goede, niet omwille van de beloning later.

Ik geloof omdat God aansluit bij mijn diepste hunkeringen en mijn heiligste opvattingen over het leven.

Ik geloof in God: in Liefde, Mededogen en Gerechtigheid.

Ik kan daarom niet geloven in de martelplaats van de hel.

Ik hou niet van de pedagogie van de bestraffing.

Ik geloof in de scheppende kracht van de Liefde.

Het ontroert me dat God zich invoegt in de geschiedenis van de mensen, dat Hij meelijdt waar het kwade overheerst, dat Hij niet ophoudt om iedereen en alles te verlokken tot een goede toekomst.

Ik geloof...

Wanneer je voor onze Sint-Joriskerk staat ...

wuift een zegenende Christus je welkom toe.

Zegen zijn voor mensen is het mooiste wat bestaat.

En beseffen dat anderen zo van je houden dat zij voor jou een zegen zijn geworden, dat raakt een mens diep. Maakt gelukkig.

Dat de diepste levensbron, die we God noemen, een waarachtige zegen is voor mensen, dat mochten we ontdekken in Christus.

Gans zijn leven maakt Hij transparant hoe Gods diepste naam is:

"verlangen om lief te hebben".

Prachtig hoe boven de inkom poort van de Sint-Joriskerk de Christus afgebeeld staat met in zijn linkerhand het kruis. Ja, het ging Hem om de soms harde realiteit en tegenkating. Velen wilden niet geloven dat Gods Liefde het laatste woord heeft. En daarom draagt diezelfde hand ook een overwinningsvaan.

Gods trouw liet het niet toe dat de dood, de onverschilligheid, de wanhoop, het onrecht tussen mensen, de bovenhand haalt.

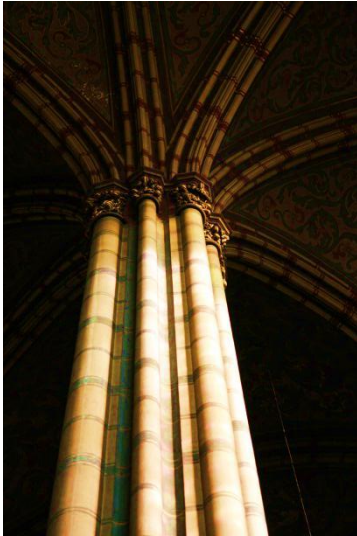
Zijn Liefde is sterker dan alles wat het leven doodt.

Kijk dan eens naar zijn zegenende hand. Hij ziet je aan.

Zijn blik spreekt van nabijheid, warmte. Hij begrijpt.

'Kom binnen' zegt Hij. 'Wat zou ik graag zegen zijn in je leven'.

Geloven: een weldaad die God ons schenkt

Treed deze kerk maar binnen en zie hoe pijlers een gewelf torsen. Je hoofd wordt opgetild van boog naar travee. Denk hoger, leef dieper.

Het kerkgebouw is als het ware een schip dat jouw avontuurlijke reis voorstelt door de wateren van het leven. Mooie momenten, pijnlijke gebeurtenissen.

Bij het binnen komen besef je dat deze reis niet zonder doel is.

Geloven in iemand, wat sluit dat in?

Misschien heb je al eens geluisterd naar onze geloofsbelijdenis. Die begint niet met: ik geloof dat *iets* waar is, dat er een God bestaat. Zij begint met: ik geloof in *Iemand*, ik geloof in God.

Maar wat betekent dan geloven in iemand? Je merkt het al in het dagelijks leven. Als je in een vriend of vriendin, in je man of vrouw gelooft, waag je een sprong van vertrouwen. Omdat je - en dat is voor een buitenstaander niet zomaar te bewijzen - wéét wat je aan hem of aan haar hebt. Wat ze ook zeggen, hoezeer de schijn ook tegen is, je weet méér: je vertrouwt hem of haar.

Dit is exact de betekenis van de Bijbelse woordstam voor geloven. Waarvan ons *amen* afgeleid is. Het slaat op *vertrouwen en trouw zijn, vaststaan en vasthouden*. Als je in iemand gelooft, zegt dat iets over jezelf, maar méér nog over die andere. Van jezelf zegt het, dat je een open mens bent (of probeert te zijn), dat je in staat bent iemand krediet te geven. Van die andere zegt het, dat hij betrouwbaar is en dat het de moeite loont hem ondanks alles trouw te blijven.

In een veel diepere zin is dat waar voor het geloven in God. De eerste beweging van dit geloven, de eerste gave, de eerste genade ervan, bestaat in het opheffen van de zekerheid dat alles rond mijn eigen ik draait. Het steunpunt van al wat bestaat moet ik buiten mijzelf durven zoeken. Ik kan niet tot geloof komen als ik alleen op mijzelf of alleen op mijn menselijke bekwaamheid steun.

„*Geloof in de Blijde Boodschap*“, zegt de voorloper van Jezus, Johannes de Doper. Maar aan dit '*geloof*' laat hij voorafgaan: '*bekeert u*'.

Zich bekeren is: zich omkeren naar de andere om hem te ontvangen. Zich voor God openstellen, gebeurt dan ook op bijzondere wijze in het gebed. Biddend toont een mens dat hij wil ontvangen van God die zoveel groter is dan zijn eigen hart.

Sluiten geloven en twijfelen elkaar uit?

Gelukkig de mens die geloven kan. Gelukkig de mens die zich aldus gedragen weet. Die niet denkt dat hijzelf alles draagt, dat hij de last van de hele wereld torst. Neen. Vanuit het geloven groeit de rustige zekerheid: ik kan zoveel dragen *omdat ik mij zelf gedragen wéét*; ik kan zo intens vasthouden omdat ik mij zelf vastgehouden wéét.

Gelukkig de mens die geloven kan. Aarzelingen en twijfels zijn daarbij niet uitgesloten. Geloven in een ander mens doe ik immers ook niet *ondanks* maar *met* alles wat bij mij dit vertrouwen moeilijk maakt.

De sprong van het geloven in God is evenmin gemakkelijk. Wij vragen ons b.v. af waarom God het lijden toelaat. Wij ervaren ook de aantrekkingskracht van hen die beweren dat God niet bestaat. Maar daar dwars doorheen weten wij, vanuit de geloofssprong van het vertrouwen, méér dan zij.

Er is voor elk schilderij één standpunt om naar te kijken dat beter is dan alle andere. Zo is het in zekere zin ook met het geloven. Je waagt het erop daar te gaan staan waar de gelovigen staan. En zo zie je, vanuit dat standpunt, wat anderen niet zien - en ook niet kunnen zien zolang ze zich niet gewonnen geven. Zo zie je, dat alleen God de volmaakte Betrouwbare is, de Rots die nooit wankelt.

Wartoe dient het te geloven?

Gelukkig de mens die gelooft. Ja, geloven maakt gelukkig. Je weet je, ook te midden van tegenslag en lijden, ten diepste door Iemand bemind. En vanuit die zekerheid durf je en kan je het op jouw beurt wagen jezelf aan anderen weg te schenken. Zo sluit geloven van meet af aan 'Blijde Boodschap' in voor jezelf en voor anderen.

Misschien is het goed om af en toe eens deze psalm te bidden.

*De Heer zal ik prijzen iedere dag,
zijn lof ligt mij steeds op de lippen.
Mijn geest is fier op wat de Heer mij geeft aan vertrouwen,
laat elk die het hoort zich verheugen.*

*Verheerlijkt de Heer te zamen met mij
en laat ons eendrachtig zijn Naam vereren.*

*Ik vertrouwde mij toe aan de Heer
en Hij heeft mij verhoord,
Hij heeft mij gered uit al wat ik vreesde.
Verlaat u op Hem, dan wordt ge gelukkig,
want Hij stelt niet teleur. (Ps 34,1-6)*

Gods verhaal, de eeuwen door

Wanneer je de Sint-Joriskerk binnentreedt verwelkomen twee engelen je heel eerbiedig, wie je ook bent. Engelen zijn figuren die steeds één been geworteld hebben in de aarde, maar ook een spelebeen hebben, weggetild van het aardse.

Want er is meer tussen hemel en aarde dan we vermoeden. Engelen wenken ons om verder te denken dan het platvloerse. Ze willen je optillen als mens. Ze vertellen iets van God.

Hoe spreekt God tot mensen?

Hoe komt een mens tot geloven? Via allerlei wegen. Omdat God via allerlei wegen tot ons komt. Heel de schepping spreekt van God. Alles wat bestaat, spreekt ons van God. Ouders weten alles af van het ontstaan van hun pasgeboren kind. Biologen leggen helder en klaar uit hoe alles te maken heeft met een chemisch proces. En toch zegt zo'n kersverse papa: 'dit is een geschenk'. Daarom ligt in ons spontane aanvoelen, in ons gezond verstand, in ons talent voor liefde, in de aanspraak van ons geweten al een vermoeden van wat het geloof zegt. Toch is het geloof zelf geen menselijke uitvinding, geen eigen vondst. Het wordt ons gegeven. Wij hoorden wat Christus ons heeft meegedeeld van de Vader.

Dat verhaal, over wat God deed in Jezus, hebben mensen, generaties na elkaar

doorverteld. En zo bereikte Gods woord ook ons. Lang voor we het evangelie konden lezen, hebben gelovigen ons het kruisbeeld getoond en verteld over zijn zorg voor mensen. En hoe Hij hoop werd voor velen in de moeilijkste momenten van hun bestaan omdat ze wisten dat God Hem niet in de steek gelaten had ondanks dat onrechtvaardige lijden en zijn marteldood.

Geloven is ja-zeggen op Gods trouw. Gelovigen noemen dat: 'openbaring'. Zoals een moeder leven schenkt dwars doorheen geboortepijn, hebben gelovigen van generatie op generatie dat geloof steeds opnieuw doorgegeven.

Ze creëerden een klimaat van vertrouwen op Iemand die zegt:

"Ik zal er zijn voor jou". Maar ze voegden er aan toe: *"Hij is altijd eerst"*.

Zijn Geest beweegt ons hart en maakt het bereid, om ja te zeggen, om dit licht en die waarheid dankbaar te ontvangen.

Geholpen door bijbel en traditie?

Tijdens de vieringen wordt eerbiedig omgegaan met het bijbelboek. Het wordt getoond, bewierookt. Na de lezing van het evangelie bezongen door de gelovigen.

In vele streken bestaat nog de plicht om bij het zweren onder eed, de hand op de bijbel te leggen.

Schrift en traditie, bijbel en overlevering, zijn de twee kanalen waarlangs Gods openbaring ons bereikt.

De bijbel zelf is ontstaan uit de allereerste overlevering; hij wordt gelezen en geïnterpreteerd binnen een levende kerktraditie.

Het Nieuwe Testament is de schriftelijke neerslag van de stichtingsfase van de kerk en bepalend voor alles wat volgt.

Beide kanalen van Gods openbaring, schrift en traditie, stromen uit dezelfde bron, vloeien als het ware ineen en zijn op hetzelfde doel gericht.

Samen vormen zij één heilig pand dat aan de kerk, onder de leiding van het leergezag, werd toevertrouwd.

Zo hebben ook wij het geloof ontvangen.

Het verhaal van God is ook aan ons doorgegeven. Die weg loopt over eeuwen.

Ook dat kan je zien aan de buitenkant van de Sint-Joriskerk. Tegen, de voorgevel staan vier missionarissen die het goede zaad van Gods woord in onze streken hebben uitgezaaid: Sint Eligius (660), Sint Amandus (rond 650), Sint Willibrord (rond 690), Sint-Norbertus (1134).

En onze gelovige voorouders hebben op hun beurt missionarissen uitgestuurd om de Blijde Boodschap aan andere volkeren te laten horen.

Zo is geloven een heel verhaal. Een verhaal tussen God en zijn mensen.

Een verhaal waarin Hijzelf toch altijd de eerste is.

Gods geschiedenis in het Oude Testament

Zijn ze écht gebeurd?

Het verhaal van de bijbel begint met het Oude Testament. Dit vertelt over gebeurtenissen die heel lang geleden plaatsvonden.

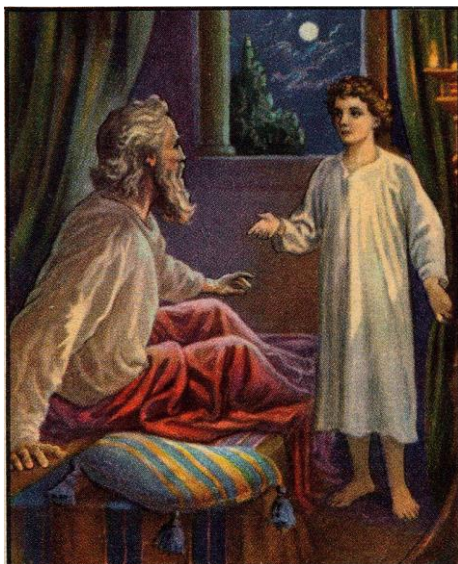
Voor koning David is dat b.v. tien eeuwen en voor Abraham achttien eeuwen voor Christus!

Kan je uit zo'n ver verleden nog iets betrouwbaars, iets waars horen?

Elk menselijk verhaal dat feiten probeert weer te geven, is tegelijk waarneming en interpretatie, informatie én duiding. Lees maar eens een verslag over hetzelfde gebeuren in twee verschillende kranten, die nog niet eens van strekking hoeven te verschillen! Duiding en interpretatie verwringen trouwens niet noodzakelijk de werkelijkheid. Integendeel. Zij laten soms pas echt de werkelijkheid zien. Zo zie je onder goede begeleiding tijdens een natuurwandeling wat je anders totaal ontsnapt.

Met de ogen van het geloof hebben de mensen die in de verhalen van het Oude Testament aan het woord zijn, heel eigen maar betrouwbare en ware dingen gezien. Zou je b.v. méér weten over de roeping van Samuël indien je in de elfde eeuw vóór Christus een televisieploeg naar de tempel van Silo had kunnen sturen om de jonge Samuël een interview af te nemen? De waarheid van wat hier werkelijk gebeurde, kan je met meer diepgang lezen in het sublieme verhaal over de oude priester en de jonge knaap, die leert zeggen: „Spreek, Heer, uw dienaar luistert”.

Eerste boek Samuël Hoofdstuk 3, Samuël geroepen

De jonge Samuël diende dus de HEER, onder de hoede van Eli (*Eli was een oude priester, maar een beetje uitgeblust*). Er klonken in die tijd zelden woorden van de HEER en er braken geen visioenen door. Op zekere nacht lag Eli op zijn slaapplaats. Zijn ogen waren dof geworden, hij kon bijna niet meer zien.

Samuël lag te slapen in het heiligdom van de HEER, bij de ark van God. De godslamp was bijna uitgedoofd. (*Uitgedoofde godslamp, ogen die niet meer zien, priesters die slapen, het zijn allemaal beelden van weinig geloof en levenskracht*)

Toen riep de HEER Samuël. 'Ja,' antwoordde Samuël. Hij liep snel naar Eli toe en zei: 'Hier ben ik. U hebt me toch geroepen?' Maar Eli antwoordde: 'Ik heb je niet geroepen. Ga maar slapen.' Toen Samuël weer lag te slapen, riep de

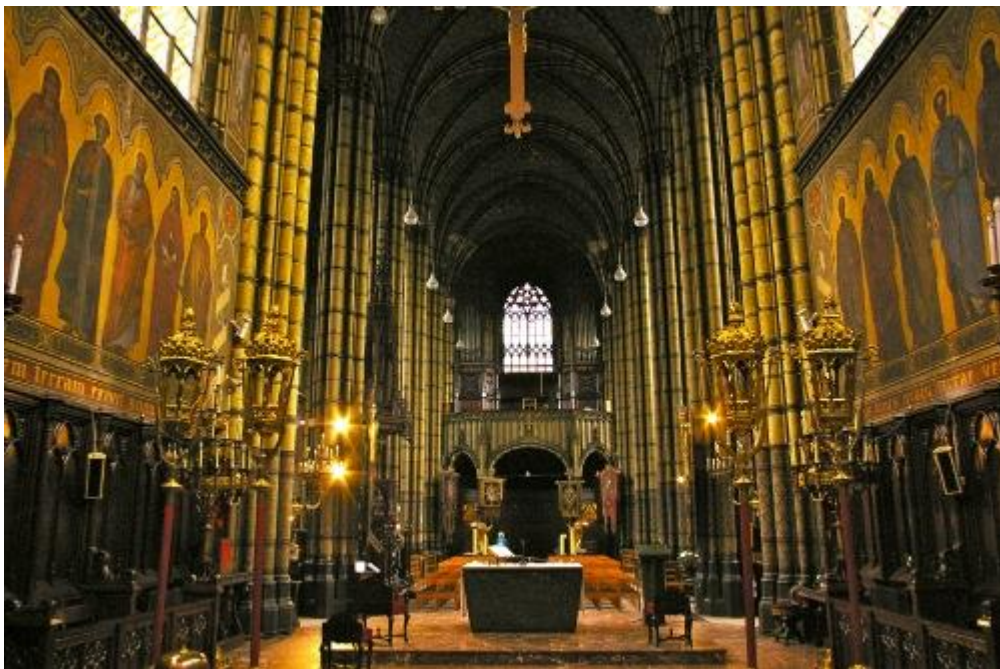
HEER hem opnieuw. Samuël stond op, ging naar Eli en zei: 'Hier ben ik. U hebt me toch geroepen?' Maar Eli antwoordde: 'Ik heb je niet geroepen, mijn jongen. Ga maar weer slapen.' Samuël had de HEER nog niet leren kennen, want de HEER had zich niet eerder aan hem bekendgemaakt door het woord tot hem te richten.

Opnieuw riep de HEER Samuël, voor de derde keer. Samuël stond op, ging naar Eli en zei: 'Hier ben ik. U hebt me toch geroepen?' Toen begreep Eli dat het de HEER was die de jongen riep. Hij zei tegen Samuël: 'Ga maar weer slapen. Wanneer je wordt geroepen, moet je antwoorden: "**Spreek, HEER, uw dienaar luistert.**"'

Hoe moet je die verhalen lezen?

Er zijn veel soorten verhalen! Je vindt in het Oude Testament meer dan eens een echt verslag van de feiten, b.v. van de gebeurtenissen aan het hof van David, nauwkeurig opgetekend door de schrijvers van de koning. Maar ook legendarische verhalen, die b.v. van de voorvaders fantastische helden maken. Of gedichten met een les, b.v. om te onthouden dat je zes dagen mag werken maar de zevende dag dient te rusten, naar het voorbeeld van de Scheppende God. Ieder soort verhaal moet je lezen zoals het bedoeld is. En dat kunnen we leren geholpen door Bijbelkenners, Bijbelstudie of predicatie.

Het meest opvallende teken van het katholicisme in onze streken is de aanwezigheid van kerkgebouwen.

Het katholicisme heeft een enorme culturele erfenis aan onze gewesten geschonken. Toch gaat het in deze kerken niet in de eerste plaats om stenen en kunst. De kerkgebouwen **duiden op het geloof dat God aanwezig is onder de mensen en in de wereld.**

Wat je over het kerkgebouw kan zeggen, kan je ook zeggen over de Kerk. Het is de naam die katholieken geven aan de grote gemeenschap van gelovigen over de hele wereld en in de hele geschiedenis. Deze gemeenschap wil Jezus Christus volgen en zijn boodschap vorm geven in deze wereld.

Een van de meest opvallende elementen uit die boodschap:

uit het geloof in Jezus ontstaat een nieuw soort gemeenschap.

Die heeft niets te maken met rang, orde, stand, geslacht of ras. Alle mensen zijn daarin gelijkwaardig op hun levenstocht. Het woord katholiek betekent: universeel, alomvattend. De hele mensheid wordt in Christus tot één lichaam, tot één grote familie.

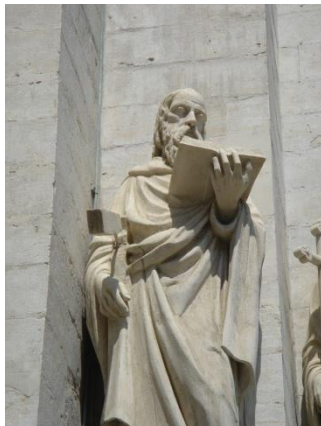
Er zijn vandaag in onze multiculturele wereld nogal wat moeilijkheden met het samenleven van verschillende volkeren en culturen. Het katholieke geloof biedt in deze zoektocht naar samenleven een origineel uitgangspunt:

de overtuiging dat alle mensen samen met God op tocht zijn.

Dat legt de basis voor samenleven op grond van verbondenheid. Alle mensen zijn met elkaar verbonden, hoe verschillend zij ook mogen zijn. God heeft ieder van ons lief en is voor ieder van ons mens geworden in Jezus Christus. Deze bijzondere vorm van verbondenheid maakt het samenleven zinvol doordat alle mensen met elkaar de weg van deze Jezus volgen.

Dit originele inzicht vormt het fundament van de Kerk. Ze ervaart zichzelf als een instrument van God, een weg naar menselijkheid die in de komst van Christus werd geopend.

Maar deze opdracht van God aan de Kerk moet door mensen worden gedragen.

Bekijk de voorgevel van de St.-Joriskerk nog eens goed.

Met hun twaalven staan ze daar levensgroot jou op te wachten.

Meestal hebben ze de bijbel en de traditie in de hand. Soms staan ze stoer met een zwaard of een speer. Maar zo stoer waren onze eerste voorgangers die zich Christenen gingen noemen nu ook wel niet.

De verrader Judas werd vervangen door Paulus die aan de inkomstpoort staat tezamen met Petrus. Beide mannen hebben boter op hun hoofd.

Die eerste paus Petrus had driemaal verraad gepleegd op het meest cruciale moment van Jezus leven. Altijd haantje de voorste maar zo bang als een haas.

En Paulus was oorspronkelijk een echte gelovige fundamentalist. Hij moest figuurlijk van zijn paard vallen om te ontdekken dat het niet om hemzelf ging maar om Gods liefde die kern is van alle dingen.

En zo vertellen evangelies niet het verhaal van grote heldhaftigheid bij deze spoorzoekers van ons geloven. Het evangelie vertelt over de moeizame ontwikkeling die die eerste leerlingen maakten, hun verzet maar ook hun goede wil. Hun opportunisme en dan weer hun trouw aan Jezus, hun vraag: 'leer ons bidden'.

De kerkgeschiedenis is daarom ook zeer menselijk: een verhaal van vallen en opstaan. Je kan daarbij de nadruk leggen op wat fout liep. Katholieken erkennen dat er heel wat misgelopen is en daarvoor hebben ze in de laatste jaren ook op diverse momenten om vergeving gevraagd. Maar met evenveel recht kan je

kijken naar wat dankzij die kerkgemeenschap in onze samenleving is veranderd en verbeterd. Christenen leverden een indrukwekkende bijdrage tot de vermenselijking van de wereld. Ze waren pioniers van onderwijs, ziekenzorg, zorg voor de stervenden, weduwen en wezen. Ze zochten naar verbetering van de levensomstandigheden en stonden zo mee aan de basis van talloze moderne sociale voorzieningen en van heel wat initiatieven die de solidariteit onder mensen bevorderen.

Zo zijn op dit ogenblik alleen in de stad Antwerpen minstens 2600 vrijwilligers begaan met mensen in armoede, vluchtelingen, drugverslaafden. Vele honderden anderen bezoeken zieken, gevangenen. Nog altijd ontmoeten honderden gelovigen elkaar tijdens het weekend om in de viering van de Eucharistie dat uitdagend Woord van God te beluisteren, maar ook vol eerbied een hand uit te steken naar Gods levensbrood. Telkens weer klinkt die Stem die zegt: "**dit is mijn Liefde**. Voor jou wil ik zijn als een geliefde voor haar partner: '**dit is mijn lichaam, dit ben ik zelf. Word één met mij. Word mij**".

WIE IS JEZUS?

De blik van iemand die achteraan de kerk binnentreedt wordt sterk gericht naar het vieringskruis boven het midden altaar. Met open armen verwelkomt de Christus u, wie je ook bent. Majestatisch gekleed en gekroond, ontdek je als je dichter bijkomt, dat de kroon een marteltuig is van doornen, het kleed, een lendendoek van een veroordeelde. In zijn open handen, zo gericht om mensen aan te raken, te zalven, te genezen, werden nagels gedreven. Zijn liefde voor mensen werd bron van hoop tot op onze dagen.

De eerste christenen stichtten niet zomaar een nieuwe religie. Ze bouwden verder op basis van hun ontmoeting met Jezus. Over deze unieke ontmoeting berichten de vier Evangelien. Het meeste van wat we van Jezus weten komt uit de bijbel, meer bepaald uit het Nieuwe Testament. Maar ook in meerdere buiten Bijbelse bronnen wordt zijn naam vermeld. Historici zijn van mening dat het getuigenis over Jezus in het Nieuwe Testament teruggaat op solide historische feiten.

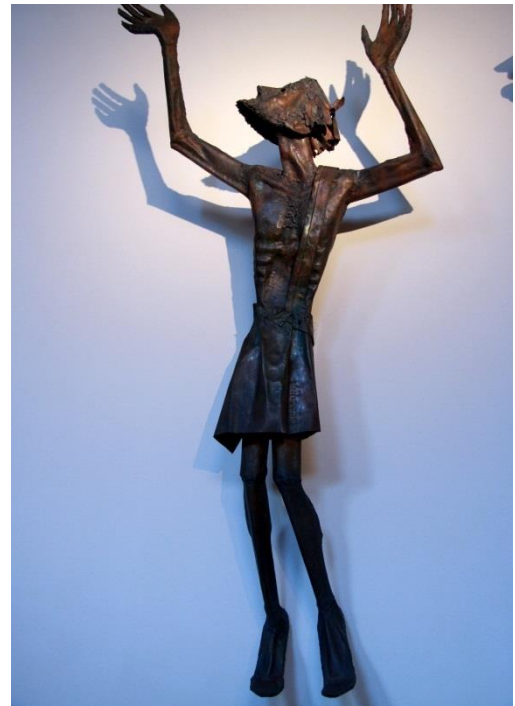

Zo weten we zeker dat Jezus een jood was die zeer goed thuis was in het geloof van de joden. Hij wordt meerdere keren aangesproken als "rabbi", de naam voor een joodse leraar. Hij verwierpt de joodse godsdienst niet, integendeel: hij geeft aan dat die met zijn komst tot haar voltooiing komt.

We vinden in de evangeliën ook aanwijzingen omtrent zijn manier van leven: arm maar vreugdevol, steeds onderweg, gedreven. **Hij was vervuld van een diep besef gezonden te zijn door de Vader, de naam die Hij steeds voor God gebruikt.** Hij voelde zich geroepen tot het helen van zieken, armen, kleinen, zondaars. Vergaf en genas hen. In de verhalen die Hij vertelde en de wonderen die Hij deed verwees Hij steeds weer naar die Vader. Hij weigerde macht of eer, want Hij wilde dienaar en verlosser van allen zijn. Hij stierf daarom aan een kruis de dood van een misdadiger, om drie dagen later op te staan uit de dood.

Een moderne kunstenaar heeft de Verrezenen afgebeeld met open handen. Handen die zo vaak zalving en zegen waren.

De schaduw achteraan vertelt van Gods verlangen om zijn Zoon te ontvangen. Volmondig beaamt de Vader dat de weg die Jezus gegaan is, de juiste weg was van liefde. Doorheen het leven en sterven van Jezus werd Gods Almacht voelbaar: Gods Liefde sterker dan alles wat het leven doodt. En wie dit beeld aanschouwt wordt gelovig opgetild, weet dat de Vader ook onze pijn en onmacht zal helen als ook wij vertrouwend en delend met anderen durven leven

En toch is de biografie van Jezus voor gelovigen niet de hoofdzaak. De auteurs van het Nieuwe Testament laten zien hoe mensen door Jezus in contact kwamen met een diepte en hoogte die zij nog nooit hadden meegemaakt. In de evangeliën vind je een aantal keren de reactie van het volk en de leerlingen op het optreden van Jezus: "Allen stonden verbaasd, want Hij sprak met gezag". Jezus is voor hen niemand minder dan de Messias, Jezus Christus, "de zoon van de Levende God", zoals de apostel Petrus in het Evangelie op een vraag van Jezus zelf antwoordt.

In het midden van de negentiende eeuw hebben kunstenaars als Guffens en Swerts het interieur van de Sint-Joris kerk beschilderd in de stijl van de prerafaëlieten. Het waren voornamelijk kunstschilders die zich afzetten tegen de academische kunst en wilden terugkeren naar de eenvoud zoals die bestond bij kunstenaars levend vóór Rafaël. Ze streefden eenvoudige composities na en een nauwkeurige, realistische werkwijze, heel sociaal bewogen. In een stijl die ons nu misschien wat vreemd aandoet herken je het geloof van de leerlingen in Jezus. Datgene wat de mens overschrijdt aan aanvoelen van Gods aanwezigheid in het hart van Jezus van Nazaret wordt uitgedrukt in de vertrouwvolle houding van de Heer, gericht naar zijn Vader. Hier is Hij afgebeeld als de Christus

JEZUS CHRISTUS

Jezus Christus is in feite een eigennaam geworden. Zo duiden de eerste christenen en zij die later in hun voetsporen treden Jezus aan. Christus is de Griekse vertaling voor de titel "Messias" die uit de joodse godsdienst komt en daar staat voor "Gezalfde". De Messias is degene waarop de mensen wachten, de definitieve boodschapper van God.

In de naam "Jezus Christus" is Christus dus geen titel meer, maar een geloofswoord. 'Ik geloof in jou, Jezus want jij hebt zoveel van God laten zien doorheen je woorden en daden, doorheen gans je leven.

Het is hetzelfde als van iemand houden. Als je zegt: "ik hou van je" dan bedoel je niet slechts een eigenschap van de ander, maar zijn hele persoon.

Het katholieke geloof is de ontmoeting met de hele persoon: Jezus Christus. Zijn naam uitspreken is zijn nabijheid ervaren zoals een geliefde ook de nabijheid van de ander intens ervaart als haar naam wordt gezegd, haar foto wordt getoond, haar brief wordt gelezen.

Christen zijn leerling van Jezus worden, met Hem op weg gaan, leven zoals Hij, ook over de dood heen!

In dit tafereel benadrukt de kunstenaar dat het geloof in Jezus Christus niet in de eerste plaats een leer is, maar een diepe confrontatie met een Mens vol van Goddelijk mededogen. Vanuit talrijke evangelieverhalen zijn treurende mensen, bedelaars, blinden, moeders met kinderen, ongelovigen en twijfelaars aanwezig. Zelfs een bezeten mens werd uitgeschilderd.

Johannes de Doper wijst Jezus aan als diegene waar velen naar verlangen.

Het is die geloofservaring die hier uitgedrukt wordt.

Zulke geloofservaringen behoren tot de sfeer van de liefde. De liefde is meer dan kennis, ze opent je hart en ze maakt je vrij. Liefde geeft je het gevoel de échte betekenis van het leven te ontdekken.

Dan roep je uit zoals de evangelist Johannes : "dit is mijn weg, mijn diepste waarheid, de weg van mijn leven". Dan wordt duidelijk dat Jezus in je leven een belangrijke plaats krijgt.

EINDE OF NIEUW BEGIN?

Op het einde van zijn leven, toen Hij voor zijn gewelddadige dood stond, heeft Jezus iets gedaan wat zijn leerlingen diep trof en waarvan ze pas later de echte draagwijdte beseften. Jezus hield met zijn apostelen een laatste maaltijd, het joodse paasmaal. En dan nam Hij brood en wijn, zoals op elk paasmaal, maar Hij noemde ze "*zijn Lichaam en zijn Bloed*".

Die woorden zullen later centraal staan in de Eucharistie. De betekenis van deze woorden en gebaren is buitengewoon. Jezus voorzag zijn dood, aanvaardde het onrecht dat hem werd aangedaan. Maar tegelijk vormde Hij dat onzinnige lijden van een rechtvaardige om tot een daad van liefde.

Is er nog iets mooiers dan dat een geliefde zegt: 'hier is mijn lichaam' 'Naakt en kwetsbaar sta ik voor jou. Ik wil mij totaal geven. Dit is mijn liefde'.

'Wil je mij ontvangen? Wil je één worden met mij?'

Wat van buitenaf de overwinning van het brutale geweld leek, de vernietiging van alle hoop, werd van binnenuit door Jezus omgevormd tot een daad van liefde. De verwondering om die levenskracht heeft vele kunstenaars bezielde om het lijden dat hij vrijwillig op zich nam, uit te beelden. Het kruis, dat afschuwelijke marteltuig, werd merkwaardig genoeg hét symbool van het christendom. Het maakt solidair met allen die tot op onze dagen onrecht ervaren, uitgebuit worden, geconfronteerd worden met zinloos lijden. Maar evenzeer werd het kruis symbool van de overwinning van Gods nabijheid, zijn liefde.

Toen Jezus die onvergetelijke woorden sprak: "dit is mijn lichaam" gebeurde er een omvorming van dood naar leven, van duisternis naar licht, van haat naar liefde. De verrijzenis - de opstanding uit de doden - is er reeds in aanwezig. De dood blijft bestaan, maar is haar macht kwijt. Gods liefde zal haar overwinnen.

Prachtig hoe naïef een kunstenaar deze schenkende Liefde uitkapte in hout. De éne hand verwijzend naar de kern van elk goddelijk en menselijk leven, van oudsher gesitueerd in het hart. De andere hand, mild, uitnodigend: 'ben je er klaar voor?' **'Wil jij ook mijn leerling zijn?'**

TOT SLOT...

Ik bewonder de ruimte die Jezus schonk aan anderen, zijn aanstekelijke tolerantie en ruimhartigheid.

Jezus is een mens, maar geheel en al doordrongen door Gods Geest.

Hij is volstrekt gehoorzaam aan de lokroep van God, zelfs tot in de dood.

Hij is uniek: hij representeert de stem van de Roepende op een nooit geziene en volkomen wijze. In hem is de bevrijdende en therapeutische kracht van God zichtbaar tot in de diepte van het menselijke bestaan. Jezus straalde God uit. Hij leefde volledig vanuit de optiek van de barmhartigheid en de geweldloosheid.

Hem nadoen zie ik niet als een opdracht om volmaakt te zijn. Ik begrijp Hem nadoen als een oproep om meer dan het gewone te doen, d.w.z om standvastig te zijn in het streven naar een andere gerechtigheid dan die van de weegschaal, naar de overvloedige gerechtigheid zoals uitgeschreven in Zijn Bergrede.

Ik geloof dat de stem van de Roepende niet zwijgt, dat ze hoorbaar blijft achter de schermen van wat gebeurt, in woorden van oude en nieuwe profeten, in bevrijding door vergeving, vooral in het verhaal van mensen die zich riskeren aan liefde. De begeestering die uitgaat van Jezus valt niet stil maar gaat manifest door. Zij immers trekt de geschiedenis naar haar toekomst, een toekomst van eeuwig en zalig leven. Dit geloof maakt mij gelukkiger en daarin ligt het motief om mijn geloof te delen, vooral met de mensen die ik liefheb. Maar dit alles in het besef dat ik vaak onder het peil van de liefde blijf waar het christendom toe oproept. Reden waarom ik ootmoedig erken dat zij die de liefde praktiseren, mijn meesters zijn. Immers van hen wil ik leren: omdat de liefde alles is.

